

בעניין:

מנאסרה ת.ז.

תושב כפר בני נעים- נפת חברון

ע"י ב"כ עוה"ד שירין בטשון (מ.ר. 32737) ו/או לינה אבו-
מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174)
ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או מנאל חזאן (מ.ר.
28878) ו/או חוה מטרס עירון (מ.ר. 35174) ו/או גיל גן-
מור (מ.ר. 37962) ו/או סיגי בן-ארי (מ.ר. 37566)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל: 02-6283555 פקס: 02-6276317

התובע

- נ ג ד -

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ת"א (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1, תל אביב 64921
טל: 03-6970282 פקס: 03-6918541

הנתבעת

מהות התביעה: נזק גוף
סכום התביעה: עד גבול הסמכות

כתב תביעה

הצדדים:

1. התובע יליד שנת 1975, תושב הכפר בני נעים בנפת חברון. בעת הארועים נשוא כתב התביעה היה התובע בן 23, סטודנט שנה רביעית בשלוחה של אוניברסיטת אלקודס ברמאללה.
2. הנתבעת, מדינת ישראל (להלן: "הנתבעת"), הינה והיתה בזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה האחראית ו/או הממונה על פעולותיהם ו/או מחדליהם של כוחות הביטחון הפועלים מטעמה, לרבות אנשי שירות הבטחון הכללי (להלן: "שב"כ") (לרבות ראש השב"כ) ו/או כוחות ביטחון אחרים שחקרו את התובע בארועים ובזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה (להלן ייקראו: "החוקרים").
3. כן אחראית הנתבעת על פעולותיו ו/או מחדליו של מנהל ו/או מפקד כלא שקמה האחראי על הסדר והבטחון בבית הסוהר ועל שלומם, בטחונם ובריאותם של האסירים, וכפועל יוצא אחראי על שלומו, בטחונו ובריאותו של התובע בזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה (להלן: "מנהל הכלא").
4. החוקרים ומנהל בית הכלא ייקראו גם: "שלוחיה של הנתבעת".
5. כמו כן הנתבעת, מדינת ישראל, אחראית למעשים, למחדלים ולנזקים שנגרמו לתובע במהלך ובזמן מעצרו ועד ליום שחרורו.

האירוע המזיק:

6. ביום 3.1.1998 בסביבות השעה 8:30 בבוקר, נסע התובע ללימודיו ברמאללה במונית (להלן: המונית). במחסום ליד הכפר בני נעים נעצרה המונית לבדיקה על ידי חיילים שהיו מוצבים במקום. התובע הורד מהמונית, נעצר והועבר לתחנת המשטרה בקרית ארבע ולאחר מכן לתחנות משטרה נוספות. ביום 8.1.98 הועבר התובע לאגף חקירות שירות הבטחון הכללי (להלן: "אגף החקירות") בכלא שקמה באשקלון.
7. מייד עם העברתו לאגף החקירות כאמור, החוקרים השתמשו באמצעים פסולים ובשיטות ברוטאליות ובלתי חוקיות לחקירתו של התובע. החוקרים היכו את התובע, קשרו אותו בקשירות מכאיבות, טלטלו אותו ומנעו ממנו שינה. התובע עבר מסכת של איומים והשפלות אשר גרמו לו לנזק הנטען והכל כפי שיפורט להלן ובהמשך.
8. התובע נלקח למעצר כאשר הוא בריא בגופו ובנפשו וללא שסבל מבעיות ו/או מחלות כלשהן. כאשר שוחרר מהמעצר, התובע היה שבר כלי וסבל מפגיעות נפשיות חמורות.
9. להלן פירוט הארועים שעבר התובע במהלך מעצרו באגף החקירות:
10. **החזקה בבידוד:** במהלך שהייתו באגף החקירות הוחזק התובע בבידוד מוחלט לתקופות ממושכות, אשר כלל בידוד מהעולם החיצוני וכן בידוד משאר העצורים שהיו באגף.
11. לתובע זכור מקרה בו הוא הוחזק בבידוד בחדר קטן ביותר במשך כשבוע שלם ללא אור כלל. בידוד זה יצר אצל התובע תחושה של ניתוק מהעולם ולאחר תקופה גרם לו לאבד את תחושת הזמן והמקום.
12. **תנאים פיסיים קשים:** במהלך תקופת המעצר הוחזק התובע בתנאים פיסיים קשים ביותר. התנאים בהם הוחזק היו צפופים ובהם היו כלולים השירותים כך שהתובע נאלץ לעשות את צרכיו בתוך התא. מהתובע נלקחו בגדיו וניתנו לו מכנסיים וחולצה דקה בלבד למרות מזג האוויר החורפי ששרר בתקופה בה היה עצור. לעתים היה מוצא התובע לחצר מתחת לכיפת השמיים כאשר הוא אזוק וראשו מכוסה ללא כל שמיכה ו/או כיסוי והיה חשוף לאוויר ולגשם לשעות ממושכות.
13. **תנוחת ה"שאבח":** "שאבח" הוא שילוב של אמצעי בידוד חושי, הכאבה ומניעת שינה, המופעלים לתקופה ארוכה. "שאבח רגיל" כולל כבילה באזיקי ידיים ורגליים הדוקים אל כיסא קטן ומלוכסן, כך שהוא נוטה קדימה, וישיבתו של הנחקר אינה יציבה. ראשו של הנחקר מכוסה בשק, לרוב מזוהם, ומוסיקה רועשת מושמעת ללא הרף, באמצעות רמקולים. לכל אורך תקופת ה"שאבח" אין מתירים לנחקר לישון. מניעת השינה מתבצעת באמצעות האמצעים דלעיל, וכן בצורה פעילה, כשהחוקרים מנערים כל מי שמנסה לנמנם.
14. לעתים מופעל "שאבח" בתוספות וואריאציות שונות כגון הפעלה של קור או הפעלת התנוחה בעמידה. פירוט אודות שיטות החקירה שהיו נהוגים בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה והתקופה שקדמה לה ניתן לראות בדו"ח בצלם, מרכז המידע הישראלי לזכויות

האדם בשטחים, "עינויים כשיגרה: שיטות החקירה של השב"כ" מפברואר 1998 המצ"ב כנספח א' לכתב התביעה.

15. **מן הכלל אל הפרט**- מייד עם כניסתו של התובע לאגף החקירות הוא הוחזק בתנוחת ה"שאבח" למשך ימים ולילות שלמים עם 3 הפסקות אוכל ביום כל אחת למשך כ- 15 דקות בלבד. התנוחה הנ"ל כללה מניעת שינה למשך ימים ממושכים ובפעמים בהם ניסה התובע לישון אחד החוקרים היה בועט בו או היה שופך עליו מים קרים. לרוב ה"שאבח" היה מלווה בחשיפת התובע לרעש חזק במיוחד למשך שעות ממושכות. לעתים רבות ה"שאבח" היה מלווה בחשיפה פתאומית לקור עז לתקופה ממושכת.

16. פעמים רבות אולץ התובע לעמוד בתנוחת ה"שאבח" כאשר זרועותיו כבולות באופן שהן נמתחות כלפי מעלה, והגוף נוטה קדימה כאשר התוצאה היא כי הוא נאבק להחזיק את רגליו על הרצפה ונאלץ לעמוד על אצבעות רגליו למשך שעות ממושכות. כן בחלק מהמקרים עמד התובע בתנוחת "שאבח בעמידה" כאשר הוא אזוק מאחור בידי וברגליו ליד קיר ושק על ראשו.

17. **כיסוי ראש**: במהלך כל הזמן בו הוחזק התובע בתנוחת ה"שאבח" החוקרים כיסו את ראשו של התובע בשק אטום, לא מאוורר ממנו נדף ריח של צתנה ולכלוך.

18. **"תנוחת הצפרדע" - "קמבז"**: אמצעי זה מופעל במהלך החקירה עצמה כאשר החוקר כופה על הנחקר לכרוע על בהונות רגליו, כשידיו כבולות מאחורי גבו. אם נופל הנחקר, מכריחים אותו שוב, בכוח ולעתים תוך מכות ובעיטות, לחזור לתנוחת הכריעה. תנוחה זו עלולה להיכפות על נחקר למשך שעות. גם אמצעי זה נעשה בו שימוש כלפי התובע.

19. **איומים והשפלות**: במהלך המעצר והחקירות החוקרים נקטו איומים קשים כלפי התובע. פעמים רבות איימו לרצוח אותו, לכרות את איבריו וחלקי גופו, סיפרו לו שהוא נלקח לגבול לבנון, שהולכים לזרוק אותו בגבול, מספר פעמים הומחה הוצאתו להורג תוך כדי שהחוקרים מספרים לו כי הם הרגו אסירים אחרים. לנוכח האיומים המתוארים לעיל, לרבות האיומים על חייו, התובע היה בטוח כי עומדים להרוג אותו, כי הוא לא יצא חי מהכלא. הוא חי בפחד מתמיד מפני המוות ומפני עינויים אחרים ונוספים.

20. **קשירות בתנוחות מכאיבות**: החוקרים קשרו את ידי התובע באזיקים מברזל תוך הידוק רב שגרם לכאבים עזים. הקשירה וההידוק היו גם במהלך חקירתו וגם במהלך העברתו ממקום למקום.

21. **טלטולים ומכות**: במהלך החקירה החוקרים טלטלו את התובע, אחזו בדש חולצתו וטלטלו אותו קדימה ואחורה בחוזקה במשך מספר דקות. כמו כן במהלך החקירה התובע היה חשוף למכות ולבעיטות מצד החוקרים בכל חלקי גופו.

22. מכלול ארועים אלו ייקרא להלן: "מסכת העינויים".

עתירות פרטניות לבג"צ והשתלשלות העניינים:

23. ביום 15.1.98 הגישו עוה"ד אנדרה רוזנטל ועוה"ד יחיא מוסטפא, באי כוחו של התובע מטעם המוקד להגנת הפרט (להלן: "המוקד"), עתירה לבג"צ שעניינה הפסקת העינויים המופעלים נגד התובע, לרבות החזקתו בתנחות ה"שאבח", ה"צפרדע" ומניעת שינה. העתק מהעתירה והנספחים לה מצורף כנספח ב' לכתב התביעה.
24. ביום 18.1.98 ובעקבות הודעתו של עוה"ד שי ניצן, ב"כ המדינה, לפיה לא ייעשה שימוש באמצעים פיסיים כלפי העותר, ביקש ב"כ התובע מחיקת העתירה. בעקבות ההודעה הנ"ל בג"צ הורה על מחיקת העתירה ביום 19.1.98.
- העתק מההודעה מטעם העותרים ומהחלטה בעקבותיה מצורפות כנספחים ג' ו-ד' בהתאמה לכתב התביעה.
25. ביום 27.1.98 והיותו והעינויים והאמצעים הפיסיים שהופעלו נגד התובע, לרבות מניעת שינה, נמשכו הגיש עוה"ד רוזנטל עתירה נוספת שעניינה הפסקת האמצעים המתוארים כלפי התובע (להלן: "העתירה השנייה"). העתק מהעתירה שהוגשה ביום 27.1.98 מצורפת כנספח ה' לכתב התביעה.
26. מייד עם הגשת העתירה הודיע עוה"ד מלכיאל בלס, ב"כ המדינה, כי הוא מסכים לאפשר לתובע שעות שינה סבירות מדי יממה. בעקבות האמור לעיל, הגיש ב"כ התובע בקשה למחיקת העתירה וביום 6.2.98 ניתנה החלטה המורה על מחיקתה כאמור.
- העתק מההודעה מטעם העותרים ומהחלטה בעקבותיה מצורפות כנספחים ו' ו-ז' לכתב התביעה.
27. כעבור תקופה קצרה מיום מחיקת העתירה השנייה הגיע מידע לבני משפחתו של התובע על אשפוזו במחלקה הפסיכיאטרית בכלא אילון ברמלה ועל כן עוה"ד מוסטפא יחיא, שביקר את התובע בעבר, נסע לבקרו בכלא ביום 5.3.98. אולם התובע לא זיהה את בא כוחו.
28. מעיון בחומר הרפואי שהומצא לבאי כח התובע על ידי שירות בתי הסוהר עולה כי ביום 6.2.98 הועבר התובע לכלא קישון בחיפה וביום 16.12.98 הוא אושפז בבית חולים רמב"ם בחיפה עקב אירוע של תקיפת איש צלב אדום ובשל חשד למצב פסיכוטי שגרם לכך.
29. ביום 27.2.98 אושפז התובע במחלקה הפסיכיאטרית הסגורה בכלא אילון ברמלה עפ"י צו הסתכלות של בית משפט צבאי וביום 23.4.98 שוחרר מהכלא בהיותו לא כשיר לעמוד לדין.
30. כאשר שוחרר התובע הוא היה שבר כלי. הוא לא שיתף פעולה עם הסביבה, סבל ממצב של חרדה, הפרעות בשינה, חוסר בתאבון ועבר לטיפולו של ד"ר ____ סחוויל, פסיכיאטר מהמרכז לטיפול בקורבנות העינויים ברמאללה (להלן: "מרכז TRC").

פסיקת בג"צ בהרכב של 9 שופטים:

31. בבג"צ 5100/94 הועד הציבורי נגד עינויים ואח' נ' ממשלת ישראל ואח' (פ"ד נגד (4) 818) דן ביהמ"ש העליון בהרכב מיוחד של 9 שופטים בסוגיית חקירת תושבים פלסטינים על ידי

אנשי שב"כ ובחינת כשרותם של האמצעים הפיסיים והפסיכולוגיים אשר נעשה בהם שימוש במהלך חקירות אלו.

32. הדיון עסק במספר עתירות שהוגשו לבג"צ, מהן פרטניות ומהן ציבוריות, אשר הוגשו בעקבות חשיפתם של נחקרים רבים לאמצעים פיסיים ופסיכולוגיים העולים כדי עינויים במשך שנים רבות ובמיוחד בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה.

33. מפיו של כב' הנשיא אהרון ברק נקבע כי אמנם לאנשי שב"כ יש סמכות חקירה שכן דינם כדין שוטרים לעניין זה, אולם אין הם רשאים להפעיל כנגד נחקרים שיטות של אלימות פיזית. בית-המשפט התייחס במפורש גם לחלק משיטות החקירה עליהן הצבענו בתביעה זו, וקבע כי הינן פסולות, וכי השימוש בהן הינו בלתי-חוקי.

34. כך קבע בג"צ כי :

"הוחלט על כן, להפוך את הצו על תנאי להחלטי במובן זה, שאנו מצהירים כי אין לשב"כ סמכות "לטלטל" אדם, להחזיקו בתנוחת "שאבח" (הכוללת את שילוב האמצעים, כאמור בפסקה 30), לחייבו ב"כריעת צפרדע" ולמנוע ממנו שינה באופן שאינו מתחייב מצרכי חקירה" (ההדגשה אינה במקור).

אחריות המדינה

35. התובע יטען כי הנתבעת אחראית באחריות שילוחית בגין רשלנותם ו/או חוסר זהירותם ו/או פזיזותם ו/או קלות דעתם ו/או הפרת חובות חקוקות מצידם של החוקרים אשר חקרו את התובע וביצעו את מסכת העינויים נגדו ו/או מצידו של מנהל הכלא אשר לא פיקח על מעשיהם ו/או לא הבטיח את שלומו, בטחונו ובריאותו של התובע, וזאת בהיותם שלוחיה ו/או פועלים מטעמה.

תקיפה:

36. התובע יטען כי מעשיהם של החוקרים כמפורט לעיל מהווים תקיפה כמשמעותו של מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש), התשכ"ח-1968 (להלן: פקודת הנזיקין).

37. התובע יטען כי הנתבעת אחראית בגין מעשי התקיפה שביצעו החוקרים היות והתירה את המעשים במסגרת ההנחיות לחוקרי השב"כ שהתירו הפעלת אמצעים פיסיים בחקירה. לחילופין יטען התובע כי הנתבעת אישרה את מעשי התקיפה היות ולא הורתה על הפסקת מסכת העינויים נגד התובע לאחר שקיבלה הודעה בגינם ו/או היות ולא חקרה את מעשי החוקרים ולא מיצתה עימם את הדין.

הפרת חובה חקוקה:

38. התובע יטען כי מעשיהם של החוקרים ושיטות החקירה שנקטו וכן מעשיו ו/או מחדליו של מנהל הכלא מהוות הפרת חובות חקוקות שבדין, אשר לפי פירושן הנכון, נועדו לטובתם או להגנתם של סוג האנשים עימם נמנה התובע, וגרמו בכך לנזק של התובע.

39. ליתר פירוט ומבלי לפגוע בכלליות הנטען לעיל, יטען התובע כי המעשים ו/או המחדלים המצויינים לעיל מהווים הפרת החובות החקוקות שלהלן:

- א. סעיף 277 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) האוסר על עובד ציבור לעשות שימוש בכוח, באלימות או באיומים לצורך סחיטת מידע או הודיה בעבירה;
- ב. סעיף 322 לחוק העונשין בדבר חובת האחריות לחסר ישע.
- ג. סעיף 378 לחוק העונשין האוזר תקיפה.
- ד. סעיף 280 לחוק העונשין האוסר שימוש לרעה בכח המשרה.
- ה. הוראות סימן 11 לחוק העונשין בדבר תקיפת חסר ישע והתעללות בו, והחובות הנלוות בנוגע למי שנודע לו על מעשים כאמור.
- ו. הוראות אמנת האו"מ נגד עינויים ונגד יחס ועונשים אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים (1984), עליה חתמה הנתבעת, מדינת ישראל, ואישררה אותה;
- ז. סעיף 7 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות (1966) האוסרת עינויים ועונש אכזרי, בלתי אנושי ומשפיל;
- ח. סעיף 32 לאמנת ז'נבה הרביעית, בדבר הגנת אזרחים בעת מלחמה (1949), האוסר גרימת סבל פיסי לאזרחים בעת מלחמה, לרבות עינויים וכל אמצעי ברוטאלי אחר;
- ט. הוראות המשפט הבינלאומי המינהגי, הקובעות איסור מוחלט ובלתי מסויג על עינויים; ושאושרות יחס בלתי אנושי ומשפיל כלפי כלואים;
- י. סעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, תשנ"ב-1992 הקובע כי אין פוגעים בחייו, בגופו, או בכבודו של אדם באשר הוא אדם.

רשלנות:

40. בנוסף ולחילופין יטען התובע כי האירוע המזיק במהלכו עבר התובע את מסכת העינויים והנזק שנגרם כתוצאה ממנו, בוצעו בעקבות רשלנות ו/או פזיזות ו/או חוסר זהירות ו/או קלות דעת מצדם של שלוחיה של הנתבעת, אשר התבטאו במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- א. מעשי התקיפה, כליאת השווא והפרות החובות החקוקות שבדין מהווים גם עוולת רשלנות כשלעצמם, ומטילים אחריות על הנתבעת;
- ב. אמצעי החקירה אותם הפעילו החוקרים עלו כדי עינויים, שהם אסורים על-פי דין, בכל מצב וללא סייג; שלעולם אינם נופלים בגדר אמצעי חקירה סבירים או חוקיים; ושנקיטתם מפירה את חובת הזהירות שהנתבעת, החוקרים ומנהל בית הכלא חבים כלפי מי שנתון במשמורת;
- ג. אמצעי החקירה אותם הפעילו החוקרים היו אכזריים, משפילים ובלתי אנושיים; עמדו משום כך בניגוד לדין; לא היו בגדר אמצעי חקירה סבירים או חוקיים; ונקיטתם הפירה את חובת הזהירות שהנתבעת ושלוחיה חבים כלפי מי שנתון במשמורת;
- ד. מסכת העינויים שננקטה כנגד התובע ננקטה ללא סמכות בדין;

- ה. מסכת העינויים שננקטה כנגד התובע פגעה בכבודו, בנפשו ובגופו שלא כדין, ללא הצדקה, ובחריגה מעקרון המידתיות על כל מרכיביו;
- ו. החוקרים לא נקטו אמצעים להגנתו של התובע, בניגוד לחובתם כלפי מי שנתון במשמורת, אלא להפך: פעלו במכוון לפגוע בו, תוך שהם מתייחסים בעוינות ולמצער בזלזול לשלמות גופו, לכבודו האנושי ולבריאותו;
- ז. החוקרים צפו, ולמצער צריכים היו לצפות, כי מסכת העינויים תגרום לתובע נזק, ובכל-זאת נקטו אותה;
- ח. החוקרים חרגו מנורמות מחייבות שבמשפט הבינלאומי בכל הנוגע ליחס לכלואים ולנחקרים (שחלקן פורט לעיל), ובכך סטו מסטנדרט זהירות סביר;
- ט. החוקרים לא נהגו כפי שחוקר סביר היה נוהג בנסיבות העניין כדי להוציא מידע מנחקר ולא עשו כל שביכולתם כדי למנוע את הנזקים שנגרמו לתובע;

אחריות ישירה :

41. עוד יטען התובע כי הנתבעת אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לו עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה מצידם של שלוחיה של הנתבעת, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- א. אישרה והתירה את מעשיהם של החוקרים מראש ו/או בדיעבד באמצעות משטר היתרים בלתי חוקי שהנהיגה, ושמעורבים היו בו הדרגים הבכירים ביותר בשב"כ ובמשלה;
- ב. הורתה על מסכת העינויים ושידלה את החוקרים לנקוט בה באמצעות הוראות, פקודות, נהלים והסדרים שהנהיגה בשירות הביטחון הכללי.
- ג. אישרה והתירה את מעשיהם של החוקרים מראש ובדיעבד ושיתפה עצמה במעשיהם, בין היתר על-ידי שסיפקה להם את האמצעים והמתקנים להפעלת מסכת העינויים כנגד התובע; פיתחה את אמצעי החקירה שננקטו כנגד התובע; הדריכה את החוקרים לנקוט אותם וכיצד; והמשיכה ושיתפה עצמה במעשיהם וסייעה להם באמצעות שלוחיה האחרים, לרבות צוותי מתקני הכליאה, הסגל הרפואי והסגל המשפטי לרבות הפרקליטות;
- ד. אישרה את מעשי החוקרים בדיעבד, בכך שלא חקרה את מעשיהם ולא העמידה אותם לדין, וזאת (בין היתר) בניגוד לחובתה על-פי סעיף 146 לאמנת ז'נבה הרביעית, סעיף הקובע חובה אוניברסאלית של כל מדינה להביא לדין את מי שהפרו הפרה חמורה של הוראות האמנה, לרבות יחס לא אנושי לאזרחים מוגנים ולרבות הפעלת עינויים;
- ה. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של חוקרי השב"כ ו/או כוחות הבטחון הפועלים מטעמה, שלוחיה, ו/או פעלה בחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה;

- ו. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בשמירה על זכויות העצורים, לרבות שמירה על חייהם, שלמות גופם וכבודם.
- ז. הפקידה ביצוע פעולותיה בידי אנשים לא מיומנים ו/או לא מתאימים לתפקיד;
- ח. לא הדריכה כיאות את שלוחיה בהגנה על זכויות אדם בסיסיות במהלך מילוי תפקידם ו/או לא נתנה הוראות בטיחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן;
- ט. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את נזקיו של התובע, ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה;
- י. לא פעלה כפי שרשות אחראית, זהירה ונבונה היתה פועלת בנסיבות העניין כדי למנוע את הארוע המזיק ונזקיו;
- יא. צפתה או הייתה צריכה לצפות, שמחדליה יביאו לנזקיו של התובע;

נטל הראיה:

42. התובע יטען כי לא היתה לו ידיעה ו/או היכולת לדעת מה למעשה הנסיבות שגרמו למקרה אשר הביא לידי הנזק שנגרם לו, וכי הנזק נגרם תוך כדי וכאשר התובע היה תחת אחריותה ושליטתה של הנתבעת, וכי נסיבות הארוע המזיק שגרם לנזק מתיישבות עם המסקנה כי הנתבעת ו/או מי מטעמה לא נקטה זהירות סבירה, יותר מאשר עם המסקנה שהיא נקטה זהירות סבירה ולכן יש להחיל את הכלל הקבוע בס' 41 לפקודת הנזיקין.
43. על כן יטען התובע כי על הנתבעת נטל הראיה להוכיח ו/או להראות כי לא היתה לגבי הארוע המזיק שהביא לידי הנזק התרשלות שתחוב עליה.

הנזקים:

- כתוצאה ממעשיה ו/או מחדליה של הנתבעת, המתוארים בכתב התביעה, נגרמו לתובע הנזקים המפורטים להלן.
44. עובר למעצרו היה התובע בחור צעיר, בריא בגופו ובנפשו ללא שסבל ממחלות ו/או הפרעות נפשיות ו/או פסיכולוגית כלשהן. הוא היה בגיל 23, סטודנט שנה רביעית, בתחילת דרכו האישית והמקצועית עד שנעצר ביום 3.1.98 ושוחרר כעבור למעלה משלושה חודשים.
45. כאמור וכפי שפורט לעיל, התובע שוחרר לביתו ביום 23.4.98 בהיותו לא כשיר לעמוד לדין וכשהוא סובל ממצב נפשי קשה מאוד.
46. הוא הוחזר לביתו שבר כלי. הוא סבל מתסמיני דכאון, חרדה מכל הסובב אותו, חוסר יכולת לתקשר עם הסביבה ועם המשפחה, סבל מסיוטים בלילה, מהפרעות בשינה ומחוסר תאבון.

47. כבר במעצר סבל התובע ממצב דומה של עוררות יתר, חרדה ודכאון. הוא החל לשימוע קולות, הפך להיות תוקפני ואף ניסה פעם אחת לשים קץ לחייו.

48. בשל מצבו הנפשי הקשה הועבר התובע לאחר שחרורו לטיפול במרכז TRC, בו הוא מטופל עד היום. הוא אובחן כסובל מתסמונת פוסט טראומטית חמורה.

מצ"ב דו"ח רופאי עדכני מד"ר ____ סחוויל, הפסיכיאטר שמטפל בו במרכז הנ"ל **כנספח ח'** לכתב התביעה.

49. התובע נבדק ד"ר ____ בר חיים, פסיכיאטרית בעלת רישיון ישראלי אשר גם כן קבעה כי הוא סובל מתסמונת פוסט טראומטית המגבילה את תפקודו וכושר השתכרותו וקבעה לו 30% נכות.

מצ"ב העתק מחווה"ד הפסיכיאטרית **נספח ט'** לכתב התביעה.

50. להלן פירוט נזקיו של התובע:

נזקים מיוחד:

הוצאות נסיעות בעבר 9600 ש"ח

הוצאות טיפולים רפואיים בעבר 7200 ש"ח

אובדן השתכרות בעבר (36 חודשים)

נזק כללי:

כאב וסבל ונזק נפשי

הפסד השתכרות בעתיד

פיצוי בגין עוולה חוקתית

פיצויים מוגברים ועונשיים

כללי

51. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה זו.

52. לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת לדין ולחייבה לפצות את התובעים בגין הנזקים שנגרמו להם, בתוספת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד, הכל בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

ירושלים, היום 9 ינואר 2005

שירין בטשון, עו"ד
ב"כ התובע

(ת.ש 12304.2)